

ת"פ 61863/01/18 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 61863-01-18 מדינת ישראל נ' פלונית

בפני בעניין: כבוד השופט עמי קובו
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלונית

הנאשמת

ב"כ המאשימה: עו"ד אורלי שרגנהיים

ב"כ הנאשמת: עוה"ד אורנת קמרון ולוסי מאיר

גזר דין

רקע

1. הנאשמת הורשעה בהתאם להודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירת **סיוע לשוד בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 402(ב) ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, עובר ליום 15.1.18 קשרו מוחמד גרבלי (להלן: "מוחמד") וחוסאם עיסי (להלן: "חוסאם") קשר לבצע שוד בסמוך לסניף בנק בראשון לציון, כשמוחמד יאתר קורבן פוטנציאלי לשוד ויתצפת בזירה, חוסאם יבצע את השוד והנאשמת תשמש נהגת מילוט ותצפיתנית. הנאשמת הייתה מודעת לתוכנית הקשר.

ביום 15.1.18 פנו מוחמד וחוסאם לנאשמת וביקשו שתגיע לפגוש אותם בעיר רמלה. הנאשמת הגיעה לרמלה, ובמעמד הפגישה עם הצטרף לנאשמת ולחוסאם אדם נוסף שזהותו אינה ידועה. הנאשמת נהגה ברכב והסיעה את חוסאם והאחר לראשון לציון. חוסאם הנחה את הנאשמת לנסוע למקום מסוים ולהמתין במקום עד לשובם לאחר ביצוע השוד. באותה עת שהה המתלונן בסניף הבנק, לאחר שהגיע למקום לשם הפקדת כספים שהיו ברשותו. מוחמד אשר שהה בסניף הבנק עדכן את חוסאם על אודות מציאת קורבן פוטנציאלי לשוד והמתין בבנק עד לצאתו של המתלונן מהמקום. עם עזיבת המתלונן את הבנק, מוחמד עקב אחריו ועדכן את חוסאם. חוסאם והאדם האחר יצאו מהמכונית בריצה לעבר המתלונן שבשלב זה נכנס לרכבו, היכו את המתלונן במכות אגרופ בפניו וחטפו מהמושב האחורי שני תיקים שהכילו \$ 3000, מספר שטרות כסף אזרי וגיאורגי, כרטיס אשראי ומסמכים אישיים. חוסאם והאדם האחר נמלטו בריצה למכונית והורו לנאשמת למלט אותם מזירת השוד בנסיעה מהירה. במעשיה המתוארים, הנאשמת סייעה לביצוע שוד בנסיבות מחמירות.

3. הצדדים הגיעו להסדר דיוני, לפיו הנאשמת הודתה בכתב אישום המתוקן והופנתה לקבלת תסקיר שירות המבחן. הוסכם כי אין אינדיקציה שהנאשמת נהנתה משלל השוד. בין הצדדים לא הושגה הסכמה לעניין העונש.

תסקירי שירות המבחן

4. על פי תסקירי שירות המבחן, הנאשמת כבת 25, ילידת אוקראינה, גרושה ואם לשלושה ילדים. הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה. בגיל 17 נישאה בשידוך ועד גיל 22 ניהלה אורח חיים חרדי ולא עבדה מחוץ לבית. לאחר גירושיה החלה לעבוד כספרית במספרה שבבעלות אימה. הנאשמת גדלה בנסיבות משפחתיות מורכבות וחווה פגיעות. בגיל 14 הוצאה למסגרת חוץ ביתית חרדית ומאז ניהלה אורח חיים חרדי. לאחר לידתה הראשונה אובחנה כסובלת מדיכאון ומאז מטופלת תרופתית ונמצאת במעקב פסיכיאטרי. לאחר גירושיה, בהיותה כבת 22, חלה תפנית שלילית בהתנהגותה, והיא החלה להתנהל באופן פורץ גבולות בכל תחומי חייה. בתקופה שקדמה למעצרה התרועעה עם חברה שולית. בהתאם להסכם הגירושין, הנאשמת מציגה בפני ילדיה ובעלה לשעבר אורח חיים חרדי וילדיה מתחנכים במסגרות חרדיות, אולם מחוץ למסגרת המשפחתית הנאשמת מנהלת אורח חיים חילוני. לנאשמת אין עבר פלילי.

בהתייחסותה לעבירה שבה הורשעה, הנאשמת קיבלה אחריות מלאה לביצועה. ברקע לכך תיארה תקופה משברית סביב גירושיה ובחירתה לשנות את אורח חייה לחילוני. להערכת שירות המבחן הנאשמת פעלה כמתואר בכתב האישום מתוך ניסיון לחוות את אורח החיים החילוני במלוא עוצמתו והתקשתה לווסת את דחפיה. בתקופה זו יצרה קשר רגשי עם גבר מבוגר ממנה אשר עזב אף הוא את החברה החרדית. גבר זה שיתף אותה כי בנו שקוע בחובות לגורמים עברייניים, והכיר לה את הנאשמים הנוספים בפרשה, אשר הציעו כי בתמורה לסיועה, ימחקו חובותיו של הבן. הנאשמת ביטאה חרטה ובושה סביב התנהגותה בעבירה וגלתה אמפתיה כלפי נפגע העבירה.

במסגרת הליך המעצר התרשם שירות המבחן מצעירה אשר מגיל צעיר נעה בין דפוסי ריצוי של דמויות משמעותיות לבין תעוזה ופריצת גבולות סביב השינוי באורח חייה. בתקופה שקדמה למעצר הייתה נתונה בהידרדרות, התקשתה להציב גבולות וחיפשה מענים לקשייה הרגשיים. לצד זאת התרשם שירות המבחן כי לנאשמת אין דפוסי חשיבה שוליים. בתקופת פיקוח המעצר בין החודשים פברואר לאוגוסט 2018 הנאשמת הגיעה באופן יציב למפגשים פרטניים בשירות המבחן ושיתפה פעולה באופן מלא.

שירות המבחן התרשם מצעירה אינטליגנטית, בעלת יכולות וכישורים גבוהים המחזיקה בערכים נורמטיביים, ומצויה במצב רגשי מורכב ומגיל צעיר חוותה פגיעות רבות מצד דמויות גבריות משמעותיות ובכלל זה אביה ובן זוגה של אימה. הנאשמת קיימה אורח חיים מפוצל כמתואר מול בני משפחתה ובנפרד מהם. הנאשמת הופנתה על ידי שירות המבחן לאבחון פסיכיאטרי ואובחנה כסובלת מהפרעת דחק פוסט טראומטית כרונית וקשה עקב פגיעות מרובות ומתמשכות שחוותה בילדותה. היא חווה עד היום מצבים דיסוציאטיביים תכופים, ניתוקים מהמציאות ופלאשבקים של האירועים הטראומטיים וחווה בעתה מנוכחותם של גברים. הפסיכיאטרית המליצה על טיפול פסיכולוגי והכרה בנכות נפשית על ידי המוסד לביטוח לאומי.

ביום 20.11.18 השתלבה הנאשמת בתוכנית "**מנטורינג - צעירות למען צעירות**" שאליה הופנתה על ידי שירות המבחן כבר בתקופת צו פיקוח המעצר. מדובר בתוכנית ייחודית המתקיימת בבית הספר לעבודה סוציאלית באוניברסיטת תל אביב המכשירה נערות ונשים צעירות אשר חוו מצבי קושי ומצוקה להיות "מנטוריות"

המסייעות לנערות במסגרות לנערות במצוקה. מדובר בתוכנית אינטנסיבית המתקיימת אחת לשבוע במהלך יום לימודים מלא למשך שנתיים. במהלך השנה הראשונה מתקיימת קבוצה טיפולית, לימודי העשרה בתחום מצבי סיכון ומצוקה וסדנאות העשרה וכן הצעירות משתלבות בהכשרה מעשית במסגרות לצעירות בסיכון ומסייעות לצוות הטיפולי בעבודה מול הצעירות. במהלך שנת הלימודים השנייה הצעירות מקימות, בסיוע צוות התוכנית, קהילה אקטיביסטית באחת מערי המרכז, שמטרתה קידום מצבן של אוכלוסיות מוחלשות בעיר ומתנסות בנקיטת פעולות אקטיביות לצורך כך, תוך ליווי רגשי ומקצועי. **גורמי הטיפול בתוכנית דווחו על שיתוף פעולה מלא מצידה של הנאשמת, אשר הגיעה לכל המפגשים, שיתפה מחוויות חייה, והייתה משתתפת דומיננטית, ייחודית ומרגשת.** להתרשמות צוות הטיפול, להשתתפותה בתוכנית המנטורינג והתנסות בתפקיד מנטורית כנותנת עזרה לאחרים, נדבך משמעותי בתהליך השיקום שאותו מבקשת לעבור. לאור התרשמות שירות המבחן כי במוקד הסיכון של הנאשמת עומד מצבה הנפשי, קיימת חשיבות בהעדפת הפן השיקומי לצורך הפחתת הסיכון במצבה. לפיכך המליץ שירות המבחן כבר בחודש פברואר על הטלת צו פיקוח למשך שנתיים. אולם בחודש מרץ 2019 הנאשמת נפצעה בתאונת דרכים ואושפזה למשך חודש בבית החולים ומצויה בהליך שיקום רפואי. אף בתקופת אשפוז הנאשמת עמדה בקשר עם שירות המבחן ועדכנה אודות מצבה הרפואי. טרם פציעתה הנאשמת תיפקדה באופן יציב ותקין בכל מישורי חייה, ולאחר פציעתה ועל אף מצבה הרפואי המורכב, המשיכה להשתתף בתוכנית המנטורינג כנדרש, התקיימו מספר מפגשי טיפול קבוצתיים במתחם בית החולים, עם כל המשתתפות וצוות הטיפול. ביום 11.6.19 התקיים טקס הסיום של התוכנית והנאשמת הגיע לטקס בכיסא גלגלים וקיבלה תעודת סיום.

גורמי הטיפול בתוכנית דווחו על היותה משתתפת דומיננטית בתוכנית, מעורבת, מוערכת ורצינית. הנאשמת בטאה רצונה להשתלב בלימודים אקדמיים ובתוכנית ההמשך של תוכנית המנטורינג. שירות המבחן שב והמליץ להעדיף את האפיק השיקומי, כשהנאשמת מפגינה יכולות מרשימות להיעזר בגורמי הטיפול, כשכיום מבינה את הדפוסים העומדים בבסיס מעורבותה בעבירה הכוללים דפוסי ריצוי שפיתחה בשל דימוי עצמי נמוך, ודפוס של קורבנות חוזרת שבאה לידי ביטוי בהיותה נתונה לניצול באופן חוזר. שירות המבחן קבע כי מדובר בדפוסים העלולים להיווצר בקרב נפגעי תקיפה מינית. כמו כן התרשם שירות המבחן כי חלה הפחתה משמעותית ברמת הסיכון להישנות ביצוע עבירות, וכי הנאשמת עורכת כיום מאמצים לניהול אורח חיים נורמטיבי. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשמת צו מבחן למשך שנה וכן צו של"צ בהיקף של 300 שעות.

ראיות לעונש

5. **גב' דנה קירשנבאום** - עו"ס באוניברסיטת תל אביב בתוכנית המנטורינג. הייתה המנחה של הנאשמת במהלך השנה הראשונה אשר הסתיימה לאחרונה. מדובר בצעירה עם עבר מורכב הלוקה בפוסט טראומה, שלא היה ברור שתצליח להשתלב בתוכנית, אך הנאשמת הייתה דמות דומיננטית בקבוצה נתנה הרבה לבנות האחרות, התמידה להגיע בכל שבוע אף שהתנהלה בכיסא גלגלים, עשתה תהליך שיקום מרגש, ברמה האישית והחברתית ברצון שלה לתרום ולשקם בנות אחרות. רואים את הנאשמת כחלק מתוכנית ההמשך, והיא מביעה נכונות להמשיך, עשתה דרך משמעותית, הצליחה להביא את היכולות שלה לידי ביטוי, ויכולה לעשות הרבה למען צעירות שהיו במצבה. זהו שיקום חברתי שחשוב גם לה וגם לצעירות אחרות.

6. **מכתבה של פרופ' מרים גולן, מנהלת תוכנית המנטורינג באוניברסיטת תל אביב (נ/2) -** הנאשמת השתלבה בתוכנית בחודש נובמבר 2018. **הנאשמת היא משתתפת דומיננטית בתוכנית,**

מעורבת ואהובה על ידי המשתתפות, מוערכת ורצינית. היא משתפת פעולה עם התכנית אף לאחר פציעתה בתאונת דרכים, ומגיעה לתכנית בהתמדה על כיסא גלגלים. טרם ביצעה את הסטאז' בשל פציעתה, אך מהיכרות עמה, היא תבצע את הסטאז' על הצד הטוב ביותר. לנאשמת סיפור חיים מורכב, היא בעלת כוחות שבאו לידי ביטוי בתכנים ששיתפה, ובתובנות האישיות. היא מגלה מוטיבציה ללימודי המשך. בשל ההתרשמות מהנאשמת, מכוחותיה ויכולותיה, ונכונותה לסייע לבנות אחרות, המלצת גורמי הטיפול היא כי בית המשפט יבכר את דרך השיקום כדי שהנאשמת תוכל לבנות מחדש את חייה כאישה אקטיביסטית ותורמת לחברה.

7. **חוות דעת פסיכיאטרית משפטית שנערכה על ידי ד"ר אלה בלאו**, מומחית בפסיכיאטריה (נ/1) - בשל צנעת הפרט אין מקום לפרט את העולה מחוות הדעת מעבר להמלצה הסופית - אי הרשעתה לאור מצבה הנפשי והעובדה שסובלת מהפרעה פוסט טראומטית כרונית קשה, על רקע ריבוי פגיעות מיניות חוזרות בילדותה, הפרעה שהפכה אותה טרף קל לעבריינים. הנאשמת נדרשת לטיפול פסיכולוגיה ממושך בהפרעה הפוסט טראומטית ולקבל הכרה בנכותה הנפשית על ידי המוסד לביטוח לאומי, כדי שתקבל מערכת שיקומית מקיפה.

עדוטה של ד"ר אלה בלאו - מומחית בפסיכיאטריה - נחקרה בחקירה נגדית על ידי המאשימה. בעדותה מסרה כי קיימה פגישה יחידה עם הנאשמת שארכה 3 שעות וחצי. לא נפגשה עם גורמים נוספים. מטפלת בנפגעות ומנהלת קליניקה במרכז לבריאות הנפש. מעבר לאינפורמציה שנתקבלה על ידי הנאשמת, עיינה בתיעוד שערך פסיכיאטר שבדק את הנאשמת בשנת 2013 ובכתב האישום המתוקן. לא עיינה בתסקירי שירות המבחן, אשר על פי ההיררכיה של הידע הרפואי, יכול לתמוך בחוות דעת אך לא לקרקע אותה. הבדיקה הקלינית והניסיון הם הבסיס לאבחנה. הנאשמת היא אישה שנפגעה משמעותית מפגיעה מינית. היא נעדרת כל רקע עברייני. אישה הסובלת ממצבים שבהם הנפש מתנתקת מהגוף, נמצאת פיזית אך לא חווה את החוויה. היא סובלת מאחת ההפרעות הקשות ביותר של פגיעות מיניות בילדות. ההמלצה לאי הרשעה באה כדי שהיא לא תישא אות קין של הרשעה בפלילים וכן מבחינת היכולת שלה להשתקם בקהילה. העדה לא עיינה בהודעות שמסרה הנאשמת למשטרה. הבדיקה שלה בחנה האם היא עונה לקריטריונים של אבחנה פסיכיאטרית והיא אכן עונה על כל הקריטריונים. לא הייתה כל שאלה של אמינות. הפערים בין הדברים שמסרה הנאשמת בבדיקה לבין הדברים שמסרה לשירות המבחן הקשורים לנסיבות מות האב ולאלימות שנקט בבית, אינם משמעותיים ואינם סותרים זה את זה. הנאשמת עברה תהליך של הרס עצמי וטופלה. זה חלק בלתי נפרד מהתנהגות של נפגעות מינית. היא החלה טיפול ונוטלת תרופות, שעוזרות לה באופן חלקי. הנאשמת הוזמנה לנסיעה למטרת השוד ללא ידיעה על מטרת הנסיעה, ובמהלך הנסיעה הבינה את מטרתה.

טיעוני הצדדים

8. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד אורלי שרגנהיים, הנאשמת הייתה מודעת לקשירת הקשר לביצוע השוד, לתכנון שכלל חלוקת תפקידים ולתפקיד שיועד לה במסגרת האירוע כנהגת מילוט ותצפיתנית ובהמשך פעלה כפי שתוכנן. מדובר בשוד אלים של קורבן תמים. הנאשמת הביאה את השודדים האלימים לזירת האירוע, המתינה להם ברכב המילוט ומיד לאחריו מילטה אותם מהזירה בנסיעה מהירה. הנאשמת אשר הפלילה את שותפיה בשלב מוקדם, חזרה בה מאמירותיה בתיק שהתנהל נגד השותפים וכתוצאה מקושי ראייתי שנוצר עקב התנהלותה, המאשימה הגיעה להסדר טיעון גם עם השותפים. השותף מוחמד הורשע, כמו הנאשמת, בעבירה של סיוע לשוד בנסיבות מחמירות, בהתאם לתפקידו המתואר בכתב האישום המתוקן שהוגש בעניינו, כמי שתפקידו היה לאתר קורבן פוטנציאלי

בבנק. דינו נגזר בהסכמה ל- 14 חודשי מאסר בפועל לצד פיצוי למתלונן בסך 5,000 ₪. בדומה לנאשמת גם הוא ללא עבר פלילי. השותף חוסאם הורשע במסגרת הסדר דינוי שייחס לו עבירת שוד בנסיבות מחמירות, קשירת קשר, מעשה פזיזות, נהיגה ללא רישיון והפרעה לשוטר, ודינו נגזר לעונש של 36 חודשי מאסר בפועל, פיצוי למתלונן בסך 5,000 ₪ ועונשים נלווים. נתונים אלה חשובים בדבר אחידות הענישה. במיוחד יש לגזור גזירה שווה מעניינו של מוחמד שהורשע בעבירה זהה. הערך המוגן שנפגע בעבירת השוד, אשר לה סייעה הנאשמת, הוא הפגיעה בכבודו, ברכושו, בחירתו וברכושו של הקורבן, אך גם בביטחונו של הציבור בכללותו. העבירה פוגעת בביטחונו של אדם מחשש לגופו ולרכושו, זו עבירה אלימה המותירה צלקות פיזיות ונפשיות. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - אף שהנאשמת לא הורשעה בקשירת קשר, היא הודתה שהייתה מודעת לתוכנית הקשר ולחלקים שיועדו לה. אין מדובר במעורבות דלה של הנאשמת, אלא במעורבות כבר משלב התכנון, היא לוקחת חלק בכל אירוע השוד, החל מההגעה למקום, מפגש עם השותפים לעבירה, בעת התרחשות השוד היא נמצאת בסמוך ברכב המילוט, וחלקה כולל בנוסף את ההימלטות מהמקום מיד לאחר השוד. פוטנציאל הנזק מביצוע שוד אלים בצוותא כלפי קורבן תמים הוא רב ומשמעותי. הנזק שנגרם בפועל היא נזק רכושי ממוני כמפורט ופגיעות פיזיות בפניו של הקורבן. המאשימה עתרה למתחם עונש הנע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

בהתייחס לנסיבותיה האישיות של הנאשמת - הנאשמת נפצעה בתאונת דרכים ונמצאת בהליך של שיקום גופני. בנוסף היא עברה כברת דרך מול שירות המבחן. בשלושה תסקירים פורטו נסיבות חייה הלא פשוטות של הנאשמת, קשייה הנפשיים והתהליך השיקומי שבו החלה. הנאשמת לקחה אחריות מלאה בפני שירות המבחן על ביצוע העבירה, אך הדבר אינו עולה בקנה אחד עם הדברים שמסרה לפסיכיאטרית הפרטית שאצלה נבדקה. שירות המבחן שילב את הנאשמת בתוכנית המנטורינג ובתסקירים נפרסה התקדמותה והצלחתה במסגרת התוכנית. שירות המבחן אבחן צורך שיקומי של הנאשמת בתחום הנפשי, אולם מהתסקירים עולה שהנאשמת טרם שולבה בטיפול בשל רשימת המתנה ממושכת. שירות המבחן סבור שמוקד הסיכון של הנאשמת הוא במצבה הנפשי והדבר טרם טופל. בתסקיר השני המליץ שירות המבחן על צו מבחן למשך שנתיים בשל צורך טיפולי ארוך טווח הכולל מעטפת של טיפולים רגשיים ומעקב פסיכיאטרי, לצד עונש של עבודות שירות. בתסקיר האחרון, שירות המבחן משנה את המלצתו מבלי שתוכן הדברים העולה בתסקיר השתנה כלל. סיום תכנית המנטורינג הוא מבורך, אולם ההתרשמות מהנאשמת לא השתנתה. מעבר לעובדה שהנאשמת נפגעה פיזית בתאונת דרכים, ובשל כך טרם עשתה את הסטאז' וטרם שולבה בטיפול נפשי אשר לו היא זקוקה, לא ברור מהו השינוי הקיצוני המצדיק שינוי דרמטי בהמלצת שירות המבחן באופן שההמלצה לצו מבחן התקצרה לחצי והמלצה לעבודות שירות שונתה לשל"צ. הנאשמת אובחנה על ידי הפסיכיאטרית ד"ר בלאו כמי שסובלת מתסמונת פוסט טראומטית והפסיכיאטרית העידה בפני בית המשפט. לטענת המאשימה האבחון מבוסס על דווח הנאשמת בלבד, ללא שיחה או בדיקה עם בני משפחה, גורמים מבריאות הנפש שבדקו אותה בעבר ואבחנו אותה כסובלת מדיכאון לאחר לידה, ללא עיון בתסקירי שירות המבחן וכן ללא כל בחינה של השוני והסתירות בין הדברים שמסרה הנאשמת לפסיכיאטרית לבין הדברים שמסרה בבית המשפט ובהודייתה. לאור האמור, ולאור העובדה שאין זה מתפקידה או ממומחיותה של הפסיכיאטרית, מבקשת המאשימה להתעלם מהלצתה לביטול הרשעת הנאשמת. שירות המבחן לא עסק כלל באי הרשעה. עם זאת, לאור תסקירי שירות המבחן המלמדים על נסיבות חייה המורכבות של הנאשמת, אין המאשימה שוללת את האבחנה כי הנאשמת סובלת מתסמונת פוסט טראומטית וזקוקה לטיפול, שהיא עדיין ממתינה לקבלו משירות המבחן. הנאשמת שיתפה פעולה עם המשטרה בשלבי החקירה, אולם בעת עדותה בבית המשפט בתיק של שותפיה הוכרזה כעדה עוינת משחזרה בה

מהדברים שאמרה. עקב כך נאלצה המאשימה להגיע להסדרים מקלים עם הנאשמים, ולכן שיתוף הפעולה שלה עם המשטרה אינו יכול לבוא לזכותה של הנאשמת. לאור ההליך השיקומי שעברה הנאשמת, סבורה המאשימה שיש מקום לחרוג מהמתחם משיקולי שיקום ולהסתפק בהשתתף מאסר בפועל בן 9 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות. בנוסף עתרה המאשימה להשית על הנאשמת מאסר מותנה ופיצוי הולם למתלונן.

9. לטענת ב"כ הנאשמת, עוה"ד אורנת קמרון ולוסי מאיר, אין מקום לדחות את מסקנות חוות הדעת הפסיכיאטרית, ואף שירות המבחן כתב את התרשמותו על אודות הפוסט טראומה כבר בתסקירו הראשון. באשר לטענת המאשימה בדבר שינוי גרסתה של הנאשמת בעדותה במשפט של שותפיה והכרזתה כעדה עוינת - מדובר בדיונים שבהם הנאשמת נדרשה להעיד כנגד שותפיה, עצם המעמד הזה מלחיץ מאוד, הנאשמים ישבו בדיונים עם בני משפחתם, נעצו בה מבטים, והיא הביעה חשש אמיתי לחייה. כב' השופטת ברק נבו אשר הכריזה עליה כעדה עוינת, טרחה והרגיעה אותה, כיוון שזיהתה את החשש שלה. הנאשמת כן הודתה במשפט של שותפיה בחלקים מסוימים, אך היו פרטים מסוימים שהיא לא זכרה.

לעניין מתחם העונש - בעבירת השוד קיים מנעד ענישה רחב, ואין מחלוקת שבכל מקרה צריך לבחון את הנסיבות הספציפיות, את הנזקים שנגרמו, את השותפים, את החלק של כל אחד מהשותפים ואת עניין התכנון המקדים. מתחם העונש צריך להתחיל בצו של"צ בהיקף נרחב ולהגיע עד ל-40 חודשי מאסר, ובכל מקרה יש לחרוג לקולה מהמתחם. באשר לנאשמת - נסיבות חייה המורכבות מפורטות בתסקירי שירות המבחן. הנאשמת עוברת תהליך ושירות המבחן הוא הגורם הרלוונטי לעניין המלצה לשיקום. הנאשמת עלתה לישראל בגיל שבע עם הוריה, זמן קצר לאחר מכן ההורים התגרשו על רקע אלימות ואלכוהוליזם של האב. האב שב לאוקראינה ונפטר כעבור מספר שנים, כשהנאשמת אפילו לא השתתפה בהלווייתו. אמה החלה לנהל קשר זוגי עם גבר אשר פגע מינית בנאשמת ובאחותה. בגלל האופן שבו גדלה הנאשמת, היא חשה צורך לרצות גברים. בגיל 17 נישאה בשידוך. כבר לאחר לידת הילד הראשון היא אובחנה כסובלת מדיכאון שלאחר לידה והתעוררו בעיות נפשיות. הבעיות הנפשיות היו בנמצא, אף אם לא אובחנו כהלכה. הנאשמת בת 27 עם 3 ילדים בגילאי 4-7, מתגוררת עם אימה, מקיימת חיים כפולים, חלקם בחברה החרדית וחלקם בחברה החילונית. המעצר הוביל לשינוי אמיתי בחייה. גילה הצעיר הוא גורם שיש לקחת בחשבון כיוון שהוא מגדיל את הפוטנציאל להצלחת השיקום. ההגנה עותרת לאמץ את המלצות שירות המבחן בתסקיר האחרון, אף בהיקף שעות של"צ גדול יותר מכפי שהומלץ. הנאשמת מעוניינת לפצות את המתלונן, אך היא אינה צריכה לפצותו בסכום גבוה יותר מכפי שנקבע בעניינם של הנאשמים הנוספים. הנאשמת נעדרת עבר פלילי, היא נמצאת כיום במקום שבו יכולתיה להתמודד עם קשיים גבוהות יותר. כל עונש של מאסר ואף אם ירוצה בעבודות שירות, יקטע, יקשה ויחבל בהליך השיקום המאוד מיוחד שבו היא נמצאת.

10. הנאשמת מסרה בבכי שהיא מתביישת במה שקרה, רוצה להשתקם ולהיות אדם טוב יותר. היא מרגישה שהיא מקבלת כבר עונש כיוון שאינה יכולה להיות עם ילדיה. היא רוצה להתחיל מחדש ולהיות אם ראויה לילדיה.

דין - קביעת מתחם העונש ההולם

11. כתב האישום מתאר אירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע בגינו **מתחם עונש הולם אחד**.
12. במקרה דנן, **הערכים החברתיים** אשר נפגעו הם שלומו, ביטחונו, שלמות גופו וקניינו של אדם, כמו גם כבודו של אדם. עבירת השוד מאגדת בקרבה את הפן האלים עם הפן הרכושי, ויש בה איום

מובנה לגופו, לכבודו, לקניינו ולשלוות נפשו של הקורבן. עבירת השוד מתבצעת מתוך מטרה להשיג רווח קל בדרך עבריינית, תוך פגיעה באנשים תמימים. עבירה זו פוגעת בסדר הציבורי ובתחושת הביטחון של הציבור. תחושת האימה וחוסר האונים שבה שרוי קרבן עבירת השוד, והחשש לחייו, מותירים בו לא פעם צלקות נפשיות חמורות לאורך תקופה ארוכה ומערערים את ביטחונו האישי (ראו דברי כב' השופט רובינשטיין בע"פ 8660/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.5.11)), וכן דברי כב' השופט ג'ובראן בע"פ 9094/12 **טספאי נ' מדינת ישראל** [28.4.13] ובע"פ 9079/16 **מיארה נ' מדינת ישראל** [9.3.17].

לעניין הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים הנגרמת מעבירת השוד, יפים דברי כבוד השופט נ' הנדל בע"פ 3907/10 **נעאמנה נגד מדינת ישראל** (23.03.11):

"עבירת השוד היא מן הוותיקות שבעבירות הפליליות. מימי קדם ועד ימינו, רבו האנשים שערכו בינם לבין עצמם חשבון של סיכויי ההצלחה מול הסיכונים הכרוכים, ונענו לפיתוי הכספי הכרוך באירוע אלים קצר טווח. כנגד פיתוי זה, נאלצה כל חברה אנושית למצוא את הדרכים להיאבק נגד הפגיעה החמורה בה וביחידה".

13. על חומרת עבירת **הסיוע לשוד** בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין, ניתן ללמוד אף מהעונש המרבי אשר קבע המחוקק לצדה, של 10 שנות מאסר.

בע"פ 6615/15 **אברנול נ' מדינת ישראל** (24.2.16) עמד כב' השופט א' רובינשטיין על חומרת עבירת הסיוע לשוד, כאשר מדובר בנהיגת רכב מילוט:

"סיוע לשוד תוך נהיגת רכב המילוט, שהוא הכרחי בכגון דא, מצוי ברף חומרה גבוה. אין ככלל מנוס בכגון דא ממאסר מאחורי סורג ובריח. השיקול של הגנה על הציבור הוא הדומיננטי במקרים אלה".

14. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי הפגיעה היא **ברף נמוך עד בינוני**, וזאת תוך איזון בין חומרת העבירה המושלמת מחד גיסא, לבין חלקה הנמוך יחסית של הנאשמת במעשים, מאידך גיסא.

15. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לכך שלעבירה קדם תכנון שנעשה בין שני הנאשמים הנוספים כשהנאשמת הייתה מודעת לתוכנית הקשר, ותפקידה של הנאשמת כפי שהוגדר מראש ובוצע בהתאם, כלל הסעת הנאשמים למקום האירוע, תצפית ומילוטם מהמקום ברכב בתום ביצוע השוד. הנאשמת הורשעה בסיוע לביצוע השוד וחלקה היחסי בהתאם. ניכר כי הנאשמת הושפעה באופן משמעותי, ואף נוצלה על ידי הנאשמים האחרים בביצוע העבירה, זאת על רקע מצבה הנפשי. הנאשמת קיימה קשר רגשי עם אדם מבוגר אשר הכיר לה את הנאשמים הנוספים וביקש את סיועה בביצוע העבירה לשם כיסוי חובותיו של בנו לגורמים עברייניים. הנאשמת לא הייתה צפויה לקבל תמורה כלשהי מהשוד. שירות המבחן התרשם כי ביצעה את העבירה מתוך קשייה הרגשיים וקושי בהצבת גבולות לצד דפוסי ריצוי.

הנזק שצפוי היה להיגרם מביצוע עבירת שוד אלים הוא משמעותי שכן לא ניתן לצפות כיצד יתפתח אירוע אלים במהלך שוד, ובפרט כשהנאשמים האחרים תקפו את המתלונן באלימות בפניו, ביושבו ברכב, והיו עלולים לגרום לו לנזק פיזי משמעותי. הנזק שנגרם בפועל מעבירת השוד הוא ממוני בעיקרו, הכולל \$ 3000, מספר שטרות כסף זר, כרטיס אשראי ומסמכים אישיים. מעבר לכך יש להניח כי תקיפתו של המתלונן במהלך ביצוע השוד,

גרם לבהלה ופחד וסביר כי נגרם לו נזק רגשי, לרבות כאב וסבל.

16. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן:

א. בע"פ 5944/13 **סלמאן נ' מדינת ישראל** (18.2.14), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם אשר הורשע בביצוע עבירת סיוע לשוד. הנאשם עלה על מונית וסיכם עם הנהג שיסיע אדם נוסף המחזיק בתעודת זהות ישראלית, אף שידע שתעודת הזהות מזויפת. הנאשם הבחין כי בידו של האחר נמצא מברג, ואמר לנהג המונית כי הוא יוצא כדי להביא כסף לתשלום עבור הנסיעה מבלי שהייתה לו כוונה לעשות כן. לאחר שיצא מהמונית, שדד האחר את נהג המונית באיומי מברג. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונש הנע בין 20 חודשי מאסר ועד ל- 4 שנות מאסר** והשית על הנאשם - צעיר, ללא עבר פלילי, בעל נסיבות חיים קשות, עונש של **20 חודשי מאסר בפועל**.

ב. בע"פ 2038/14 **בן מנחם נ' מדינת ישראל** (23.6.14), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירת סיוע לשוד בנסיבות מחמירות. שני קטינים קשרו קשר לשדוד טלפון נייד תוך שימוש באלימות ושיתפו את הנאשם בתכניתם. הנאשם הסיע את הקטינים לזירת השוד, המתין להם בעת שביצעו את השוד והסיעם מהמקום בתום ביצוע העבירה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונש הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל** והשית על נאשם - בעל עבר פלילי וללא המלצה שיקומית של שירות המבחן - עונש של **14 חודשי מאסר בפועל**.

ג. בע"פ 6615/15 **אברבנל נ' מדינת ישראל** (24.2.16), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של קשירת קשר לפשע וסיוע לשוד. באירוע הראשון קשר הנאשם קשר עם אחר לשדוד סניף בנק ושימוש כנהג שהמתין למבצע השוד. באישום השני, קשרו השניים קשר לשדוד סניף בנק, אולם כשהגיעו למקום חשש הנאשם שנראה על ידי עובר אורח ולכן עזב את המקום. למחרת חזר האחר לסניף הבנק לשם ביצוע השוד. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונש לאירוע הראשון הנע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל** ולאירוע השני בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל והשית על הנאשם עונש של **14 חודשי מאסר בפועל**.

ד. בע"פ 1789/12 **מדינת ישראל נ' ישרפור** (30.5.12), קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה והחמיר בעונשו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של סיוע לשוד בנסיבות מחמירות וקשירת קשר לפשע. הנאשם קשר קשר עם אחרים לשדוד סוכן תכשיטים. הנאשם דווח לאחרים אודות מיקומו של המתלונן אשר נשא עמו תיק ובו תכשיטים בשווי כ- \$ 60,000, ובעקבות כך הגיע מי מהקושרים כשלראשו קסדה ובידו חפץ הנחזה לאקדח, נטל את תיק התכשיטים ועזב את המקום. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם - ללא עבר פלילי אשר עבר הליך שיקומי מרשים - עונש של 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. בית המשפט העליון קבע כי העבירות בהן הורשע הנאשם חמורות ומצדיקות עונש של מאסר בפועל ויש לתת משקל ראוי לשיקולי ענישה נוספים ולאינטרס הציבורי והשית על הנאשם עונש של **12 חודשי מאסר בפועל**.

ה. בת"פ (מח' ת"א) 16020-05-11 **מדינת ישראל נ' לוי** (22.2.12), הורשע נאשם על פי הודאתו בעבירה של סיוע לשוד. הנאשם ואחר הגיעו לחנות תכשיטים, האחר נכנס לחנות, דחף את המתלונן לכיוון הכספת, הפילו ארצה ואיים עליו שאם יתנגד הוא יהרוג אותו. בהמשך לכך נכנס הנאשם לחנות, והאחר העביר לידיו מגשים עליהם תכשיטי זהב והנאשם רוקן את תכולת המגשים

לתיק. הנאשם מסר לאחר את התיק והם עזבו את המקום. על הנאשם הושת, במסגרת הסדר טיעון, עונש של **15 חודשי מאסר בפועל**.

ו. בת"פ (מח' ת"א) 55826-08-17 **מדינת ישראל נ' מוצפי** (16.9.18), הורשעה נאשמת בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, שוד בנסיבות מחמירות וסיוע לשוד בנסיבות מחמירות. הנאשמת קשרה קשר עם בו זוגה לביצוע מעשי שוד בסניפי בנק שונים, תמכה בנאשם להוציא לפועל חלק ממעשי השוד התעדכנה בהם ויעצה לנאשם באשר לבחירת דרכי ביצועם. בנוסף הנאשמת נהנתה מכל הכספים שאותם שדד הנאשם. בית המשפט קבע **מתחם עונש הנע בין 15 - 45 חודשי מאסר בפועל**, והחליט לחרוג לקולא ממתחם העונש משיקולי שיקום (לאחר שהנאשמת סיימה את תוכנית מנטורניג) והשית עליה עונש של **6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות**.

17. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), אני קובע כי **מתחם העונש ההולם הוא החל מ-12 חודשי מאסר בפועל ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל**.

חריגה מהמתחם משיקולי שיקום

18. כידוע, בית המשפט רשאי לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. בית המשפט העליון נדרש בהרחבה לשאלה באילו מקרים יש לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום בע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.4.18). כך קבעה כב' השופטת דפנה ברק ארז בדעת הרוב:

"במקרים קודמים שבהם נדרש בית המשפט להעריך את סיכויי השיקום במסגרת סעיף 40 לחוק העונשין הובאו בחשבון, בין היתר, השיקולים המרכזיים הבאים: המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה... חשוב להבהיר: אין מדובר ברשימה ממצה של שיקולים, והתקיימותו של שיקול זה או אחר אינה מצדיקה בהכרח חריגה ממתחם העונש משיקולי שיקום... עם זאת, ומבלי לקבוע מסמרות, ניתן לציין ששילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפול מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על "סיכוי של ממש לשיקום" כלשונו של סעיף 40(א). דברים אלה זוכים למשנה חיזוק מקום בו מדובר באדם צעיר נעדר עבר פלילי."

19. בנסיבות המקרה דנן ניכר כי יש לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, ואף המאשימה, בהגנותה, הסכימה לכך ועתרה להשית על הנאשמת עונש מאסר בעבודות שירות, אם כי לתקופה המרבית.

הנאשמת נעדרת עבר פלילי. שירות המבחן התרשם ממנה כצעירה אינטליגנטית, בעלת יכולות וכישורים גבוהים המחזיקה במערכת ערכים נורמטיבית בדרך כלל. מגיל צעיר חוותה פגיעות מצד גברים משמעותיים בחייה, נישאה בגיל צעיר במסגרת שידוך וילדה שלושה ילדים. לאחר גירושיה ערכה שינוי באורחות חייה, וחלה הדרדרות במצבה. הנאשמת אובחנה כמי שסובלת מתסמונת פוסט טראומטית כרונית קשה, שלהערכת הפסיכיאטרית הפכה אותה "לטרף קל לעבריינים".

מאז ביצוע העבירה הנאשמת נרתמה באופן מלא לשיקום חייה, שיתפה פעולה עם שירות המבחן ועשתה כל שנדרש ממנה. הנאשמת שולבה בתוכנית "המנטורינג" - צעירות למען צעירות באוניברסיטת תל אביב, הגיעה לכלל המפגשים והייתה משתתפת דומיננטית ומשמעותית, שיתפה בתכנים אישיים, וגילתה הבנה למצבים המורכבים בחייה. הנאשמת בדקה לעומק את דפוסי התנהגותה ובחירותיה ועורכת מאמצים לשיפור מצבה ולשיקומה. בחודש מרץ 2019 נפצעה הנאשמת בתאונת דרכים, אושפזה למשך חודש ימים ונמצאת בהליכי שיקום פיזי. אף בתקופה אשפוז המשיכה להשתתף בתוכנית, כשהפגישות התקיימו בבית החולים ובהמשך המשיכה להגיע כשהיא מתניידת בכיסא גלגלים. הנאשמת לא יכולה הייתה עד כה להשתלב בסטאז' בשלב מצבה הרפואי, אולם היא מבטאת מוטיבציה להמשך התוכנית ולשיקום חייה.

מנחת הקבוצה בתוכנית המנטורינג העידה ותיארה את הנאשמת כמשתתפת דומיננטית אשר נתנה מעצמה למשתתפות האחרות, צוינה התמדתה בהגעה סדירה למפגשים וניכר כי הנאשמת עשתה תהליך שיקום מרגש. הנאשמת הצליחה להביא את יכולותיה לידי ביטוי ויכולה לתרום רבות לצעירות נוספות.

20. נתתי דעתי לחומרתה של העבירה ולשיקולי ההלימה, ואולם סבורני כי במקרה דנן הנאשמת עברה כברת דרך שיקומית משמעותית וקיים "סיכוי של ממש" כדרישת החוק, שהנאשמת תשתקם, אם לא למעלה מכך. תסקירי שירות המבחן, העדויות שנשמעו בעניינה של הנאשמת וכן התרשמותי מהנאשמת עצמה, מלמדים שהנאשמת עושה מאמצים כנים לשוב לקיים מסלול חיים נורמטיבי, ויש לעודד אותה בכך באמצעות הימנעות מהטלת עונש מאסר בכליאה. הצלחת ההליך השיקומי של הנאשמת מהווה אינטרס של החברה בכללותה ולא רק של הנאשמת, ואף המאשימה מסכימה לכך.

גזירת העונש המתאים לנאשמת

21. בגזירת העונש המתאים לנאשמת יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 י"א). במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לכך שמדובר בנאשמת כבת 27, ללא עבר פלילי, המתמודדת עם קשיים רגשיים משמעותיים נוכח פגיעות חוזרות בעברה. הנאשמת גרושה ואם לשלושה ילדים. אין ספק שעונש מאסר בפועל - ואף עונש של עבודות שירות - יפגע בה ומשפחתה, בפרט ילדיה הקטנים. הנאשמת הודתה, נטלה אחריות למעשיה והביעה חרטה כנה. כמו כן הביעה אמפתיה לנפגע העבירה. הנאשמת שיתפה פעולה בחקירת המשטרה, אם כי בעת משפטם של שותפיה לעבירה, הוכרזה כעדה עוינת. כמתואר לעיל, הנאשמת השתלבה בטיפול שבו היא משתתפת פעולה ועתידה להמשיך בו ושירות המבחן התרשם כי נוכח הטיפול פחתה רמת הסיכון להישנות ביצוע העבירות.

22. עוד יש לתת את הדעת לשיקול **הרתעת היחיד** וזאת בשים לב לכך שעל אף ששירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות ביצוע העבירות על ידי הנאשמת פחת, לנאשמת קשיים רגשיים משמעותיים שעמדו בבסיס העבירה והיא טרם סיימה את הליך השיקום.

אחידות בענישה

23. עקרון האחידות בענישה מחייב את בחינת עניינה של הנאשמת למול העונשים שהושתו על המעורבים הנוספים בפרשה. בת"פ 61899-01-18 מדינת ישראל נ' עיסי, נגזר דינם של שני הנאשמים הנוספים. בנוגע לנאשם המרכזי, חוסם עיסי, אשר הורשע בביצוע עבירה של שוד בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לביצוע פשע, מעשה פזיזות ורשלנות, הפרעה לשוטר ונהיגה ללא רישיון, נקבע **מתחם עונש בגין עבירת השוד הנע בין 24 ל- 48 חודשי מאסר בפועל** והושת עליו בגין כלל העבירות

עונש של **36 חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם מוחמד גראבלי אשר הורשע בביצוע עבירת סיוע לשוד בנסיבות מחמירות וקשירת קשר לפשע הוטל עונש מוסכם במסגרת הסדר טיעון של **14 חודשי מאסר בפועל**. על כל אחד מהם הוטל גם פיצוי בסך של 5,000 ₪ למתלונן.

כתבי האישום המתוקנים בעניינה של הנאשמת ובענייניו של הנאשם מוחמד גראבלי מייחסים לכל אחד מהם עבירת סיוע לשוד בנסיבות מחמירות, ואולם מבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה קיימים הבדלים משמעותיים ביניהם, ובכלל זה העובדה שהנאשמת לא נטלה חלק פעיל בקשירת הקשר ולא הייתה צפויה לקבל תמורה כלשהי משלל השוד. כמו כן חלקה בביצוע עבירת השוד היה מצומצם יותר, וכלל את הסעת הנאשמים האחרים למקום העבירה, ביצוע תצפית ומילוטם ברכב לאחר ביצוע השוד. בנוסף לאמור, קיים שוני אף בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה - אף ששניהם נעדרי עבר פלילי, הודו והביעו חרטה, הנאשמת השתלבה בטיפול משמעותי במסגרת שירות המבחן, שיתפה פעולה באופן מלא וצפויה להמשיך הליך השיקום. יובהר כי בענייניו של הנאשם מוחמד גראבלי הגיעו הצדדים להסדר טיעון ועונשו הוטל בהסכמה.

על חשיבות עקרון האחידות בענישה ובפרט כשמדובר בנאשמים באותה פרשה, יפים דבריו של כב' השופט י' דנציגר בע"פ 2580/14 **חסן נ' מדינת ישראל** (23.9.14):

"עקרון אחידות הענישה הוא עקרון יסוד במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירות בענישה. עקרון זה מורה כי יש להחיל שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות במהותן, בנסיבות דומות ובעלי נסיבות אישיות דומות. עקרון זה מקבל משנה חשיבות כאשר מדובר בנאשמים שונים המורשעים בגדרה של אותה פרשה. במצב דברים זה מצדד עקרון אחידות הענישה בהטלת עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים וכן בשמירה על יחס של שקילות בין מבצעייהם של מעשים הנבדלים זה מזה במניינם, חומרתם או בנסיבותיהם האישיות של המבצע".

במקרה דנן, עקרון האחידות בענישה מעלה כי המתחם שנקבע בענייניו של חוסאם, שבין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל, מתיישב עם המתחם בעניינה של הנאשמת, שהורשעה בסיוע בלבד, שנקבע על 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל, קרי: מחצית מהמתחם שנקבע בעניין המבצע העיקרי. גם העונש שהוטל על המסייע הנוסף, מוחמד, של 14 חודשי מאסר בפועל, מתיישב עם המתחם שנקבע בעניינה של הנאשמת כמפורט לעיל.

עם זאת, בעניינה של הנאשמת, אשר ניכר כי בשל חולשתה ומצוקתה נוצלה על ידי האחרים, נקבע לעיל כי יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולה משיקולי שיקום, ולפיכך יש מקום להשית עליה עונש נמוך באופן ממשי מזה שנגזר על שותפיה, לרבות השותף שהורשע בסיוע בלבד. עם זאת, בקביעת סכום הפיצוי למתלונן, יש מקום לקבוע סכום דומה לסכום הפיצוי שהושת על הנאשמים הנוספים. מכיוון שלא נגזר עונש של קנס על הנאשמים האחרים, וממילא המאשימה לא עתרה לכך, הרי שלא יגזר קנס על הנאשמת.

24. **בסיכומו של דבר**, אין מחלוקת בין הצדדים בעניין החרیגה ממתחם העונש, כשמחלוקת המרכזית בין הצדדים היא בין הטלת עונש מאסר בעבודות שירות לתקופת של תשעה חודשים כעתירת המאשימה, לבין צו של"צ, כהמלצת שירות המבחן, אף בהיקף גבוה של 400 שעות כעתירת ההגנה. במחלוקת זו, סבורני כי אין מקום להסתפק בעונש של צו של"צ, אשר לא יהיה בו כדי לאזן כראוי בין השיקול השיקומי לבין יתר שיקולי הענישה, לרבות ההלימה וההרתעה. יש לציין כי אף מרבית הפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשמת קובעת עונשים של עבודות שירות בנסיבות דומות. מנגד, סבורני כי ניתן להסתפק בעונש של עבודות שירות שלא לתקופה המרבית, וזאת כדי לאפשר לנאשמת להמשיך בהליך השיקומי במסגרת צו מבחן ולהשלים את תקופת הסטאז' בתכנית המנטורינג, כמו גם בטיפול נפשי. לפיכך, ובאיזון בין

השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשמת עונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות לתקופה שאינה המרבית, לצד עונש צופה פני עתיד, צו מבחן ופיצוי למתלונן.

סוף דבר

25.

אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. **5 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בעבודות שירות.** עבודות השירות תבוצענה על פי חוות דעת הממונה על עבודות השירות, לרבות לענין שעות עבודות השירות (6.5 שעות ביום) מועד תחילת ביצוע עבודות השירות ביום 27.2.20.
- ב. 9 חודשי מאסר על תנאי, לבל תעבור הנאשמת במשך 3 שנים מהיום כל עבירת רכוש או אלימות מסוג פשע.
- ג. פיצוי בסך 5,000 ₪ למתלונן. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון בהם ביום 1.4.20. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיידי. הפיצוי יועבר למתלונן על פי פרטים שתמסור המאשימה.
- ד. צו מבחן למשך שנה מהיום. מובהר לנאשמת כי ככל שלא תעמוד בתנאי צו המבחן, ניתן יהיה להפקיעו ולשוב ולגזור את דינה.

מזכירות בית המשפט תמציא העתק גזר דין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, ט' שבט תש"פ, 04 פברואר 2020, בנוכחות הצדדים.